בקרבו נסכים במדבר קמיפלגי. ותרוייהו אית להו יש שיעור למיס יג) וכי מלי טפי לא קדשינהו כלי. ותנא קמא דמחייב לא בעי בנסכים קדושת כלי לחייב עליהן בחוץ דקסבר קרבו נסכים בהיכל מועד שבמדבר כל ארבעים שנה הילכך ביאת הארץ האמורה בפרשת נסכים בשלא לך ללמדנו בא שבשבע של כיבוש הארץ ושבע של חילוק הארץ כשהיו בגלגל והותרו הבמות כדתנן בפרק בתרא (לקמן דף קיב:) תהא במה קטנה של כל יחיד טעונה נסכים דמשום במת ציבור לא איצטריך למימר ביאת הארץ דהא מן המדבר נתחייבו בכך וכיון דבמות יחיד טעונין נסכים והתם כלי שרת ליכא כדאמר בפרק בתרא (לקמן דף קיג.) בחוץ נמי מיחייב עליהן בשעת איסור הבמות בלא קידוש כלי הואיל ובשעת היתר הבמות קריבין בלא קדושת כלי כדאמרן לעיל [קמ:] במעלן על גבי סלע משום דהויא הקרבה בבמת יחיד בשעת היתר הבמות מיחייב עלה בשעת איסור דהא בפנים אם עלה לא ירד כדאמרן לעיל (דף פד:) מנין ליולא אם עלה לא ירד שהרי יולא כשר בבמה. ור' אלעזר סבר לא קרבו נסכים במדבר וביאת הארץ האמור בנסכים לאחר ירושה וישיבה לאחר שקבעו משכן בשילה יד) הוא דנתחייבו לפיכך הוצרכה ביאת הארץ לכתוב טו) משום שכל ארבעים שנה שבמדבר לא קרבו טז) במשכן ובא הכתוב לחייבו יז) בשילה ובית עולמים ולא בשנות יח) הכיבוש והחילוק בבמות הקטנות הילכך לא קרבו נסכים בבמה קטנה שהיא יט) אלא בכלי שרת ואי אסקינהו בשאינן מקודשין בחוץ (*ש"מ): כ) נ"ב ומה שהוא בפנים בתוך הכלי אינו מתחייב עליו לפי שאין בו שיעור. מס' ישן (ב"ש וח"ג). [אם לר' דסגי לוגין בולאי מקדשו גם לר"ש, רק כוונתו על הכיולין לבד דלא תימא מיקדשו מחמת שהן כתוך הכלי]: כא) ל"ל ה"ג כשהוא אומר כו' ור"ל דל"ג אל מרן מוסבומיכם, דלא דריש ליה ממוסבותיכם רק מלכם (באה"מ): כב) ציבור לא היתה אלא כל"ל (*ש"מ): כג) הדם ישפוך נתקו (כי"פ): כד) ל"ל תחילת (*ש"מ): כה) אמרי אנא בפנימים (*ש"מ): כו) ל"ל וכן (*ש"מ): כז) בל"ק מוסיף ע"פ ס"ר [ולפנינו הוא כתוס' דלעיל קי ע"ב] וא"ת לת"ק דס"ל דלא בעי בנסכים קדושת כלי מאי שנא נסכים בכלי חול מקבלת דם בכלי חול דאמר רבא לעיל דקבלה בכלי חול לרבי פטור. וי"ל דלא דמי לקבלה בכלי חול בפנים וזרק בחוץ [דהתם] אין לנו לחייב מחמת דכשר בבמה הואיל וכבר נפסל בפנים ולא דמי לנסכים שמקריבין בחוץ בכלי חול דלא נפסלו בפנים הס"ד: כח) דתרוייהו בשעת היתר כנלע"ל (באה"מ): כט) ל"ל כשבאו (באה"מ): ל) ל"ל מ"מ (צ"ק וב"ש):

בקרבו נסכים במדבר קא מיפלגי. פי' בקונטרס ותרוייהו אית להו יש שיעור למיס ואי אפשר לומר כן דר"א על כרחין סבר אין שיעור אלא תרוייהו סברי אין שיעור ושלשת לוגין דתנא קמא לאו דוקא מז): **במה גדולה ובמה קטנה.** יש מפרשים דבמה גדולה קרי שעת איסור הבמות ובמה קטנה שעת היתר ופירוש הקונטרס עיקר דתרוייהו מח) היתר הבמות אלא דבמה גדולה היא במת ליבור ובמה קטנה היא במת יחיד ואע"ג דרבי ישמעאל אמר להטעינה נסכים לבמה גדולה ודרש מושבות לאחר ירושה וישיבה כדפירש בקונטרס וכדתניא בספרי ובפרק קמא דקדושין (דף לז.), ולא נאסרו הבמות שבאו מט) לשילה ומ"מ נ) אף כשהותרו אחרי כן בנוב וגבעון מודה רבי ישמעאל דבמה ליבור טועה נסכים:

לדברי רבי ישמעאל לא קרבו נסכים במדבר. בקדושין (ג"ז סס) פירש בקונטרס דלכולי עלמא קרבו בקרבן ליבור ואיני יודע מי הזקיקו לכך ושמא משום דקתני בסיפרי אמר אחד מתלמידי רבי ישמעאל בא הכתוב ללמדך על הנסכים אלא נתחייב יחיד על הנסכים אלא מביאתן לארץ וזה לשון הקונטרס דפירש בקדושין (ג"ז סס:) ר' ישמעאל סבר לא קרבו נסכים במדבר ואף על גב דכתיב במילואים וזה אשר תעשה על המזבח וכתיב בה נסכים בעולת תמיד בקרבן ליבור הוא דאבל היחידים לא נתחייבו בנסכים אלא מביאת הארץ ואילך לאחר ירושה וישיבה: **קרבו נסכים במדבר.** ליחיד, משקרבו לרבים (קדושין לז:) **כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם.** כלל מקום קאמר, ובמת יחיד המוהגת בכל מושבות הכתוב מדבר, והאי דתליה בביאת הארץ, ה"ק עד עכשיו הייתם במשכן שבמדבר נאסרו ועדיין לא הקרבתם נסכים אלא בבמות ליבור ומשבטולו לארץ כל י"ד שנה שלא הוקבע משכן שילה והיו שוכנים בגלגל ערוהיים במלחמה וקי"ל שהותרו הבמות, בא כתוב זה ללמדנו כי תבואו אל הארץ ותבא במת יחיד מותרת אף היא תעטון נסכים (קידושין לז.): כשתמצא לומר. כמדקדק (ב"מ מ:): ומדע מילוי הדברים (ב"מ מ:): מלך בחורן. כתיב אשר יעשה למעוטיו מולך (לעיל קז.): **השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור.** על העלייתה, לאיזו מתקבל בפנים אלא מלוק (לעיל פה.):

נ אב מיי' פרק יט מהלכות מעה"ק הלכה ג ד:

נא גדה מיי' סס פי"ח הל' יח:

תורה אור השלם

1. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל אֶרֶץ מוֹשְׁבֹתֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם: במדבר טו, ב

הגהות הב"ח

(א) גמ' כדברי האומר שירי הדם מעכבי: (ב) רש"י ד"ה כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם אשר אני: (ג) ד"ה ואם תיתא וכו' הני נמי עבודה כל"ל ותיבת כתמילא נמחק: (ד) ד"ה מתלוקת דעיכוב שירים באיזהו מקומן בשיריים הפנימיים בחטאות הפנימיים:

מוסף רש"י

בירורי המדות. כשמודדין יין ומגלה כלי ביתר יש בו בילוגין, ואם מיד מערה בכלי גדול נמצאו בילוגין בתוכו, ואם לאו נופל לארץ מאליהם (מנחות פח. מכת"י): לא קרבו נסכים במדבר. ואע"ג דכתיב במלואים (שמות כט) וזה אשר תעשה על המזבח, וכתיב ביה נסכים בעולת התמיד, בקרבן ליבור הוא דהוו אבל היחידים לא נתחייבו בנסכים אלא מביאת הארץ ואילך לאחר ירושה וישיבה: קרבו נסכים במדבר. ליחיד, משקרבו לרבים (קדושין לז:) כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם. בכל מקום קאמר, ובמת יחיד המוהגת בכל מושבות הכתוב מדבר, והאי דתליה בביאת הארץ, ה"ק עד עכשיו הייתם במשכן שבמדבר נאסרו ועדיין לא הקרבתם נסכים אלא בבמות ליבור ומשבטולו לארץ כל י"ד שנה שלא הוקבע משכן שילה והיו שוכנים בגלגל ערוהיים במלחמה וקי"ל שהותרו הבמות, בא כתוב זה ללמדנו כי תבואו אל הארץ ותבא במת יחיד מותרת אף היא תעטון נסכים (קידושין לז.): כשתמצא לומר. כמדקדק (ב"מ מ:): ומדע מילוי הדברים (ב"מ מ:): מלך בחורן. כתיב אשר יעשה למעוטיו מולך (לעיל קז.): **השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור** (לעיל פה.):

א) בקרבו נסכים במדבר פליגי. רבינא אמר בלמדין ניסוך המים מניסוך היין פליגי ת"ר המנסך שלשה לוגין יין בחוץ חייב ר' אלעזר בר"ש אומר והוא שקדשן בכלי מאי בינייהו אמר רב אדא בר ב) רב יצחק ג) בירוצי מידות איכא בינייהו רבא בריה דרבה ד) אמר קרבו נסכים בבמה ד) איכא בינייהו ובפלוגתא דהני תנאי דתניא ה) ו) במת יחיד אינה צריכה נסכים דברי רבי וחכ"א טעונה נסכים והני תנאי כהני תנאי דתניא ז) כי תבאו להטעינה נסכים בבמה גדולה הכתוב מדבר אתה אומר בבמה גדולה או אינו ח) אפי' בבמה קטנה כשהוא אומר ז) אל ארץ מושבותיכם וגו' ט) אשר אני נותן לכם הרי ח) בבמה הנוהגת לכולכם הכתוב מדבר דברי רבי ישמעאל ר"ע אומר כי תבאו להטעינה נסכים בבמה קטנה הכתוב מדבר אתה אומר לבמה קטנה או אינו אלא לבמה גדולה כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם הרי ח) בבמה הנוהגת בכל מושבות הכתוב מדבר כשתמצא לומר לדברי רבי ישמעאל לא י) קרבו נסכים במדבר ולדברי ר"ע קרבו נסכים במדבר: רבי נחמיה אומר שירי הדם שהקריבן בחוץ חייב: א"ר יוחנן [תנא] רבי נחמיה י) כדברי האומר (א) שיריים מעכבין מיתיבי רבי נחמיה אומר שירי הדם שהקריבן בחוץ חייב אמר לו ר"ע והלא שירי הדם שירי מצוה הם אמר לו איברין ופדרין יוכיחו שהן שירי מצוה והמקריבן בחוץ חייב אמר לו לא אם אמרת באיברים ופדרים שהן תחלת עבודה תאמר בשירי הדם יא) שאינן תחלת עבודה ואם איתא לימא ליה הני נמי יב) מעכבי תיובתא והשתא דאמר רב אדא בר אהבה מחלוקת בשיריים הפנימיים אבל בשיריים החיצונים יג) דברי הכל לא מעכבי כי קאמר רבי נחמיה בשיריים הפנימים כי יא) תניא ההיא בשיריים החיצונים יב) (ורבי עקיבא לא ידע מאי קאמר רבי נחמיה הוא סבר רבי נחמיה שיריים חיצונים אמר וקא מהדר ליה שיריים החיצונים ורבי נחמיה) לדבריו דר' עקיבא קאמר: **מתני'** יג) המולק את העוף בפנים והעלה בחוץ חייב יד) מלק בחוץ והעלה בחוץ פטור טו) טז) השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור

נקרבו נסכים במדבר קמיפלגי. פי' בקונטרס ותרוייהו אית להו יש שיעור למיס ואי אפשר לומר כן דר"א בעי בנסכים קדושת כלי לחייב עליהן בחוץ דקסבר קרבו נסכים בהיכל מועד שבמדבר כל ארבעים שנה הילכך ביאת הארץ האמורה בפרשת נסכים בשלא לך ללמדנו בא שבשבע של כיבוש הארץ ושבע של חילוק הארץ כשהיו בגלגל והותרו הבמות כדתנן בפרק בתרא (לקמן דף קיב:) תהא במה קטנה של כל יחיד טעונה נסכים דמשום במת ליבור לא איצטריך למימר ביאת הארץ דהא מן המדבר נתחייבו בכך וכיון דבמות יחיד טעונין נסכים והתם כלי שרת ליכא כדאמר בפרק בתרא (לקמן דף קיג.) בחוץ נמי מיחייב עליהן בשעת איסור הבמות בלא קידוש כלי הואיל ובשעת היתר הבמות קריבין בלא קדושת כלי כדאמרן לעיל [קמ:] במעלן על גבי סלע משום דהויא הקרבה בבמת יחיד בשעת היתר הבמות מיחייב עלה בשעת איסור דהא בפנים אם עלה לא ירד כדאמרן לעיל (דף פד:) מנין ליולא אם עלה לא ירד שהרי יולא כשר בבמה. ור' אלעזר סבר לא קרבו נסכים במדבר וביאת הארץ האמור בנסכים לאחר ירושה וישיבה לאחר שקבעו משכן בשילה יד) הוא דנתחייבו לפיכך הוצרכה ביאת הארץ לכתוב טו) משום שכל ארבעים שנה שבמדבר לא קרבו טז) במשכן ובא הכתוב לחייבו יז) בשילה ובית עולמים ולא בשנות יח) הכיבוש והחילוק בבמות הקטנות הילכך לא קרבו נסכים בבמה קטנה שהיא יט) אלא בכלי שרת ואי אסקינהו בשאינן מקודשין בחוץ (*ש"מ): כ) נ"ב ומה שהוא בפנים בתוך הכלי אינו מתחייב עליו לפי שאין בו שיעור. מס' ישן (ב"ש וח"ג). [אם לר' דסגי לוגין בולאי מקדשו גם לר"ש, רק כוונתו על הכיולין לבד דלא תימא מיקדשו מחמת שהן כתוך הכלי]: כא) ל"ל ה"ג כשהוא אומר כו' ור"ל דל"ג אל מרן מוסבומיכם, דלא דריש ליה ממוסבותיכם רק מלכם (באה"מ): כב) ציבור לא היתה אלא כל"ל (*ש"מ): כג) הדם ישפוך נתקו (כי"פ): כד) ל"ל תחילת (*ש"מ): כה) אמרי אנא בפנימים (*ש"מ): כו) ל"ל וכן (*ש"מ): כז) בל"ק מוסיף ע"פ ס"ר [ולפנינו הוא כתוס' דלעיל קי ע"ב] וא"ת לת"ק דס"ל דלא בעי בנסכים קדושת כלי מאי שנא נסכים בכלי חול מקבלת דם בכלי חול דאמר רבא לעיל דקבלה בכלי חול לרבי פטור. וי"ל דלא דמי לקבלה בכלי חול בפנים וזרק בחוץ [דהתם] אין לנו לחייב מחמת דכשר בבמה הואיל וכבר נפסל בפנים ולא דמי לנסכים שמקריבין בחוץ בכלי חול דלא נפסלו בפנים הס"ד: כח) דתרוייהו בשעת היתר כנלע"ל (באה"מ): כט) ל"ל כשבאו (באה"מ): ל) ל"ל מ"מ (צ"ק וב"ש):

בקרבו נסכים במדבר קא מיפלגי. פי' בקונטרס ותרוייהו אית להו יש שיעור למיס ואי אפשר לומר כן דר"א על כרחין סבר אין שיעור אלא תרוייהו סברי אין שיעור ושלשת לוגין דתנא קמא לאו דוקא מז): **במה גדולה ובמה קטנה.** יש מפרשים דבמה גדולה קרי שעת איסור הבמות ובמה קטנה שעת היתר ופירוש הקונטרס עיקר דתרוייהו מח) היתר הבמות אלא דבמה גדולה היא במת ליבור ובמה קטנה היא במת יחיד ואע"ג דרבי ישמעאל אמר להטעינה נסכים לבמה גדולה ודרש מושבות לאחר ירושה וישיבה כדפירש בקונטרס וכדתניא בספרי ובפרק קמא דקדושין (דף לז.), ולא נאסרו הבמות שבאו מט) לשילה ומ"מ נ) אף כשהותרו אחרי כן בנוב וגבעון מודה רבי ישמעאל דבמה ליבור טועה נסכים:

לדברי רבי ישמעאל לא קרבו נסכים במדבר. בקדושין (ג"ז סס) פירש בקונטרס דלכולי עלמא קרבו בקרבן ליבור ואיני יודע מי הזקיקו לכך ושמא משום דקתני בסיפרי אמר אחד מתלמידי רבי ישמעאל בא הכתוב ללמדך על הנסכים אלא נתחייב יחיד על הנסכים אלא מביאתן לארץ וזה לשון הקונטרס דפירש בקדושין (ג"ז סס:) ר' ישמעאל סבר לא קרבו נסכים במדבר ואף על גב דכתיב במילואים וזה אשר תעשה על המזבח וכתיב בה נסכים בעולת תמיד בקרבן ליבור הוא דהוו אבל היחידים לא נתחייבו בנסכים אלא מביאת הארץ ואילך לאחר ירושה וישיבה ורבי עקיבא סבר קרבו נסכים ליחיד במדבר: **כי קאמר רבי נחמיה בשיריים הפנימיים.** לעיל בפרק ב"ש (דף לט.) משמע דרבי נחמיה אחיי דשייריים החיצונים ושם פירשתי: **וכי תניא ההיא בשיריים החיצונים.** ומה שהשיב לו איבריס יוכיחו אע"ג דאיהו גופיה לא חייש בהאי טעמא אורחיה דתנא הכי כדפרישית בפרק התערובת (לעיל דף עז:) מ):

בקרבו נסכים במדבר קא מיפלגי. פי' בקונטרס ותרוייהו אית להו יש שיעור למיס ואי אפשר לומר כן דר"א בעי בנסכים קדושת כלי לחייב עליהן בחוץ דקסבר קרבו נסכים בהיכל מועד שבמדבר כל ארבעים שנה הילכך ביאת הארץ האמורה בפרשת נסכים בשלא לך ללמדנו בא שבשבע של כיבוש הארץ ושבע של חילוק הארץ כשהיו בגלגל והותרו הבמות כדתנן בפרק בתרא (לקמן דף קיב:) תהא במה קטנה של כל יחיד טעונה נסכים דמשום במת ליבור לא איצטריך למימר ביאת הארץ דהא מן המדבר נתחייבו בכך וכיון דבמות יחיד טעונין נסכים והתם כלי שרת ליכא כדאמר בפרק בתרא (לקמן דף קיג.) בחוץ נמי מיחייב עליהן בשעת איסור הבמות בלא קידוש כלי הואיל ובשעת היתר הבמות קריבין בלא קדושת כלי כדאמרן לעיל [קמ:] במעלן על גבי סלע משום דהויא הקרבה בבמת יחיד בשעת היתר הבמות מיחייב עלה בשעת איסור דהא בפנים אם עלה לא ירד כדאמרן לעיל (דף פד:) מנין ליולא אם עלה לא ירד שהרי יולא כשר בבמה. ור' אלעזר סבר לא קרבו נסכים במדבר וביאת הארץ האמור בנסכים לאחר ירושה וישיבה לאחר שקבעו משכן בשילה יד) הוא דנתחייבו לפיכך הוצרכה ביאת הארץ לכתוב טו) משום שכל ארבעים שנה שבמדבר לא קרבו טז) במשכן ובא הכתוב לחייבו יז) בשילה ובית עולמים ולא בשנות יח) הכיבוש והחילוק בבמות הקטנות הילכך לא קרבו נסכים בבמה קטנה שהיא יט) אלא בכלי שרת ואי אסקינהו בשאינן מקודשין בחוץ (*ש"מ): כ) נ"ב ומה שהוא בפנים בתוך הכלי אינו מתחייב עליו לפי שאין בו שיעור. מס' ישן (ב"ש וח"ג). [אם לר' דסגי לוגין בולאי מקדשו גם לר"ש, רק כוונתו על הכיולין לבד דלא תימא מיקדשו מחמת שהן כתוך הכלי]: כא) ל"ל ה"ג כשהוא אומר כו' ור"ל דל"ג אל מרן מוסבומיכם, דלא דריש ליה ממוסבותיכם רק מלכם (באה"מ): כב) ציבור לא היתה אלא כל"ל (*ש"מ): כג) הדם ישפוך נתקו (כי"פ): כד) ל"ל תחילת (*ש"מ): כה) אמרי אנא בפנימים (*ש"מ): כו) ל"ל וכן (*ש"מ): כז) בל"ק מוסיף ע"פ ס"ר [ולפנינו הוא כתוס' דלעיל קי ע"ב] וא"ת לת"ק דס"ל דלא בעי בנסכים קדושת כלי מאי שנא נסכים בכלי חול מקבלת דם בכלי חול דאמר רבא לעיל דקבלה בכלי חול לרבי פטור. וי"ל דלא דמי לקבלה בכלי חול בפנים וזרק בחוץ [דהתם] אין לנו לחייב מחמת דכשר בבמה הואיל וכבר נפסל בפנים ולא דמי לנסכים שמקריבין בחוץ בכלי חול דלא נפסלו בפנים הס"ד: כח) דתרוייהו בשעת היתר כנלע"ל (באה"מ): כט) ל"ל כשבאו (באה"מ): ל) ל"ל מ"מ (צ"ק וב"ש):

בקרבו נסכים במדבר קא מיפלגי. פי' בקונטרס ותרוייהו אית להו יש שיעור למיס ואי אפשר לומר כן דר"א על כרחין סבר אין שיעור אלא תרוייהו סברי אין שיעור ושלשת לוגין דתנא קמא לאו דוקא מז): **במה גדולה ובמה קטנה.** יש מפרשים דבמה גדולה קרי שעת איסור הבמות ובמה קטנה שעת היתר ופירוש הקונטרס עיקר דתרוייהו מח) היתר הבמות אלא דבמה גדולה היא במת ליבור ובמה קטנה היא במת יחיד ואע"ג דרבי ישמעאל אמר להטעינה נסכים לבמה גדולה ודרש מושבות לאחר ירושה וישיבה כדפירש בקונטרס וכדתניא בספרי ובפרק קמא דקדושין (דף לז.), ולא נאסרו הבמות שבאו מט) לשילה ומ"מ נ) אף כשהותרו אחרי כן בנוב וגבעון מודה רבי ישמעאל דבמה ליבור טועה נסכים:

לדברי רבי ישמעאל לא קרבו נסכים במדבר. בקדושין (ג"ז סס) פירש בקונטרס דלכולי עלמא קרבו בקרבן ליבור ואיני יודע מי הזקיקו לכך ושמא משום דקתני בסיפרי אמר אחד מתלמידי רבי ישמעאל בא הכתוב ללמדך על הנסכים אלא נתחייב יחיד על הנסכים אלא מביאתן לארץ וזה לשון הקונטרס דפירש בקדושין (ג"ז סס:) ר' ישמעאל סבר לא קרבו נסכים במדבר ואף על גב דכתיב במילואים וזה אשר תעשה על המזבח וכתיב בה נסכים בעולת תמיד בקרבן ליבור הוא דהוו אבל היחידים לא נתחייבו בנסכים אלא מביאת הארץ ואילך לאחר ירושה וישיבה ורבי עקיבא סבר קרבו נסכים ליחיד במדבר: **כי קאמר רבי נחמיה בשיריים הפנימיים.** לעיל בפרק ב"ש (דף לט.) משמע דרבי נחמיה אחיי דשייריים החיצונים ושם פירשתי: **וכי תניא ההיא בשיריים החיצונים.** ומה שהשיב לו איבריס יוכיחו אע"ג דאיהו גופיה לא חייש בהאי טעמא אורחיה דתנא הכי כדפרישית בפרק התערובת (לעיל דף עז:) מ):

בקרבו נסכים במדבר קא מיפלגי. פי' בקונטרס ותרוייהו אית להו יש שיעור למיס ואי אפשר לומר כן דר"א על כרחין סבר אין שיעור אלא תרוייהו סברי אין שיעור ושלשת לוגין דתנא קמא לאו דוקא מז): **במה גדולה ובמה קטנה.** יש מפרשים דבמה גדולה קרי שעת איסור הבמות ובמה קטנה שעת היתר ופירוש הקונטרס עיקר דתרוייהו מח) היתר הבמות אלא דבמה גדולה היא במת ליבור ובמה קטנה היא במת יחיד ואע"ג דרבי ישמעאל אמר להטעינה נסכים לבמה גדולה ודרש מושבות לאחר ירושה וישיבה כדפירש בקונטרס וכדתניא בספרי ובפרק קמא דקדושין (דף לז.), ולא נאסרו הבמות שבאו מט) לשילה ומ"מ נ) אף כשהותרו אחרי כן בנוב וגבעון מודה רבי ישמעאל דבמה ליבור טועה נסכים:

לדברי רבי ישמעאל לא קרבו נסכים במדבר. בקדושין (ג"ז סס) פירש בקונטרס דלכולי עלמא קרבו בקרבן ליבור ואיני יודע מי הזקיקו לכך ושמא משום דקתני בסיפרי אמר אחד מתלמידי רבי ישמעאל בא הכתוב ללמדך על הנסכים אלא נתחייב יחיד על הנסכים אלא מביאתן לארץ וזה לשון הקונטרס דפירש בקדושין (ג"ז סס:) ר' ישמעאל סבר לא קרבו נסכים במדבר ואף על גב דכתיב במילואים וזה אשר תעשה על המזבח וכתיב בה נסכים בעולת תמיד בקרבן ליבור הוא דהוו אבל היחידים לא נתחייבו בנסכים אלא מביאת הארץ ואילך לאחר ירושה וישיבה ורבי עקיבא סבר קרבו נסכים ליחיד במדבר: **כי קאמר רבי נחמיה בשיריים הפנימיים.** לעיל בפרק ב"ש (דף לט.) משמע דרבי נחמיה אחיי דשייריים החיצונים ושם פירשתי: **וכי תניא ההיא בשיריים החיצונים.** ומה שהשיב לו איבריס יוכיחו אע"ג דאיהו גופיה לא חייש בהאי טעמא אורחיה דתנא הכי כדפרישית בפרק התערובת (לעיל דף עז:) מ):

נ אב מיי' פרק יט מהלכות מעה"ק הלכה ג ד:

נא גדה מיי' סס פי"ח הל' יח:

תורה אור השלם

1. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תָבֹאוּ אֶל אֶרֶץ מוֹשְׁבֹתֵיכֶם אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם: במדבר טו, ב

הגהות הב"ח

(א) גמ' כדברי האומר שירי הדם מעכבי: (ב) רש"י ד"ה כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם אשר אני: (ג) ד"ה ואם תיתא וכו' הני נמי עבודה כל"ל ותיבת כתמילא נמחק: (ד) ד"ה מתלוקת דעיכוב שירים באיזהו מקומן בשיריים הפנימיים בחטאות הפנימיים:

מוסף רש"י

בירורי המדות. כשמודדין יין ומגלה כלי ביתר יש בו בילוגין, ואם מיד מערה בכלי גדול נמצאו בילוגין בתוכו, ואם לאו נופל לארץ מאליהם (מנחות פח. מכת"י): לא קרבו נסכים במדבר. ואע"ג דכתיב במלואים (שמות כט) וזה אשר תעשה על המזבח, וכתיב ביה נסכים בעולת התמיד, בקרבן ליבור הוא דהוו אבל היחידים לא נתחייבו בנסכים אלא מביאת הארץ ואילך לאחר ירושה וישיבה: קרבו נסכים במדבר. ליחיד, משקרבו לרבים (קדושין לז:) כשהוא אומר אל ארץ מושבותיכם. בכל מקום קאמר, ובמת יחיד המוהגת בכל מושבות הכתוב מדבר, והאי דתליה בביאת הארץ, ה"ק עד עכשיו הייתם במשכן שבמדבר נאסרו ועדיין לא הקרבתם נסכים אלא בבמות ליבור ומשבטולו לארץ כל י"ד שנה שלא הוקבע משכן שילה והיו שוכנים בגלגל ערוהיים במלחמה וקי"ל שהותרו הבמות, בא כתוב זה ללמדנו כי תבואו אל הארץ ותבא במת יחיד מותרת אף היא תעטון נסכים (קידושין לז.): כשתמצא לומר. כמדקדק (ב"מ מ:): ומדע מילוי הדברים (ב"מ מ:): מלך בחורן. כתיב אשר יעשה למעוטיו מולך (לעיל קז.): **השוחט את העוף בפנים והעלה בחוץ פטור** (לעיל פה.):